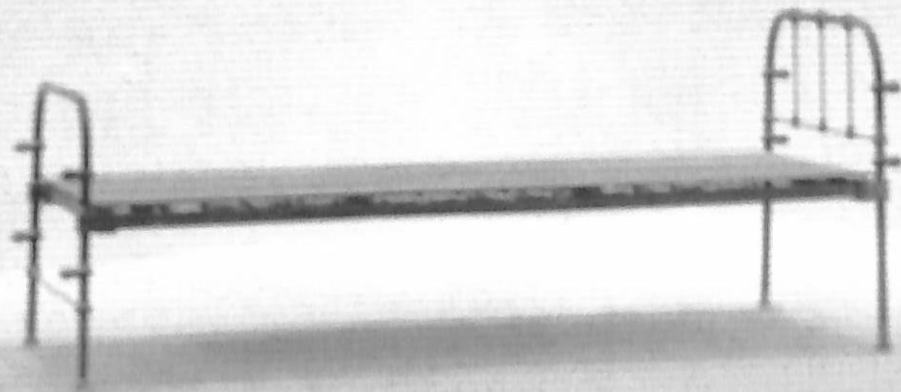

ARAYA RASDJARMREARNSOOK

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

อารยา ราษฏร์จำเริญสุข
ARAYA RASDJARMREARNSOOK

Rama IX Art Museum Foundation

มูลนิธิ
หอศิลป์แห่งชาติ
RAMA IX ART MUSEUM FOUNDATION

SOLO EXHIBITION
THE NATIONAL ART GALLERY
BANGKOK, THAILAND.
DECEMBER 7-30, 1995

โครงการศิลปะแห่งชาติ
หอศิลป์แห่งชาติ

WITH THE SUPPORT OF
THAI FARMERS BANK
TOSHIBA

Rama IX Art Museum Foundation

PHOTOGRAPHS BY
SANYA YAMAGA
DESIGNED BY
KOSIT JUNTARATIP
PRINTED BY
AMARIN PRINTING CENTER CO.,LTD.

ใครคนหนึ่งว่าไว้

"เมื่อเตียงเย็นและว่างเปล่า จึงถึงเวลาที่จะถามหาความหมายแห่งเพศ"

เพียงเพราะไม่ควรกล่าวถึงเรื่องต้องห้าม

ไม่ใช่สาเหตุให้พูดถึงเรื่องนี้ในงานศิลปะและงานเขียน

การเผชิญบางภาวะในเรื่องเพศในฐานะมนุษย์โดยไม่มีทางเลือกมากนักต่างหาก

เป็นสาเหตุให้เลือกหยิบเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นประเด็น

ไม่ใช่เพียงเรื่องระหว่างเพศหญิงและเพศชาย

แต่ตามด้วยขบวนการของ ศีลธรรม-จรรยา

ประเพณี-วัฒนธรรม ความเชื่อและคุณค่าสังคม

ไม่ได้เป็นเพียงพฤติกรรมธรรมชาติง่าย ๆ ที่ไม่มีผลตกค้างกับภาวะจิต

แต่เป็นพฤติกรรมธรรมชาติที่ถูกวางเงื่อนไขเสียจนเคยตัว

วันแห่งความสุขอย่างนี้ไม่มีบ่อยนัก ลงนั่งรำลึกถึงความหลังครั้ง
ยังเป็นเด็ก เมื่อเฝ้าหาความผูกพันที่ค่อยๆ จากไปตามตัวบุคคล สมมุติเอาว่า
สัมผัสจากน้ำเป็นสัมผัสส่งดงามจากผู้เป็นที่รัก พลันรู้สึกถึงความอบอุ่นที่ก่อตัว
อบอวลอยู่จนรั้งถึงในใจ

เวลาล่วงไปนาน นาน มือเท่านั้นขาวซีดจนเหมือนกระดาษขาว
ยับยู่ยี่ ฉันยังคงคู่ตัวอยู่ในมุมหนึ่งของอ่างอาบน้ำถึงอ้อมกอดของแม่น้ำ นึก
ถึงสัมผัสแผ่วเบาของสายฝนปรอยจากฟ้ากว้างละเอียดพรหมฉ่ำถึงเนื้อแล้วพบว่า
จากวันนั้นถึงวันนี้ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย เพียงแต่ในวันวัยของความเป็นผู้ใหญ่
สิ่งใหม่ซึ่งเพิ่มขึ้นนี้ฉันไม่เคยรู้จักเมื่อครั้งเป็นเด็กเล็ก เป็นเสียงน้ำไหลลงสู่ท่อ
น้ำทิ้ง มีด เย็นเยียบ สกปรก ส่งเสียงกรอกรๆ ดังลึกล้ำไป

น้ำ ลลนา มกราคม 2533

มีใครที่ไหญ่ยอมให้ความโหยหาในรักซึ่งกำลังจะได้ปลายมือนั้น
เลื่อนหายกลายเป็นความไม่รู้ไปชั่วชีวิตที่มีแต่ความอยากได้ใคร่รู้นี้ ฉันไม่ยอม
และฉันไม่คิดว่าเขาจะยอม บางทีเพราะเราเป็นคนตะวันออก นี่เป็นเหตุผล
ทำให้ฉันออกจะนึกเอ็นดูแกมขื่น เราถูกสร้างมาโดยสิ่งไม่ชัด ไม่มีตัวตน และ
ไม่มีบทลงโทษ แต่หากว่าเราทำผิดอย่างความรู้สึกนั้นบอกว่ามันผิด เราจะรู้สึก
เหมือนเดินตรงเข้าสู่ลานประหารเลยเถียว ทางเดินนั้นยาวนาน ทั้งที่คมมีดยัง
ไม่ลงเนื้อ เราก็เจ็บปวดกับความรู้สึกผิด ต่อประเพณี ต่อวัฒนธรรม ต่อสังคม
ซึ่งอาจเป็นคนใกล้ชิดหรือเป็นเพียงกลุ่มคนที่วิพากษ์กันอยู่อย่างเมามัน เพียง
เพราะอำนาจของความไม่มีตัวตนนี้เองทำให้ฉันชะงักครั้งแล้วครั้งเล่า

บันทึกผู้หญิงตะวันออก ลลนา ธันวาคม 2533

ครั้นอายุยี่สิบ อยากรเรียนประติมากรรม อาจารย์บอกว่า "เป็นผู้
หญิงอย่าเรียนเลย งานหนักเกินไปสำหรับเธอ"

เมื่อฉันโตใกล้วัยปลายสาว ผู้ใหญ่ผู้ชายที่นับถือหลายคนบอก
"เป็นผู้หญิงลำบากนะ ถ้าไม่แต่งงาน"

ฉันเรียนรู้ความลำบากของทั้งสองสิ่งไปพร้อมกัน ถ้าฉันทำ
ประติมากรรมได้ ฉันก็ไม่ต้องแต่งงาน หรือเพราะเดี๋ยวนี้ฉันไม่แต่งงาน ฉันจึง
ทำประติมากรรม ดูราวกับว่าประติมากรรมวิชาหนักล้าส้นจะกลายเป็นผู้ชาย
คนข้างเคียงของฉันได้ เหมือนฉันเอาการขึ้นอยู่กับคนหนึ่งไปขึ้นกับศิลปะ
ราวกับเอาพลังทางธรรมชาติทั้งมวล ที่ผู้หญิงปกติคนหนึ่งจะพึงมีมาน้อยก็
แล้วแต่ โถมเข้าไปให้กับงานที่ทำด้วยเหล็กหินและไม้

หญิง...โสตนะโสตนให้ซึ่ง 'นะดี' กรกฎาคม 2537

Rama IX Art Museum Foundation

"...การพยายามที่จะอยู่คนเดียวมันไม่ง่าย ทุกอย่างรอบตัวสวน
ทิศทางไปหมด เวลาเย็นเมื่อบ้านแต่ละหลังแสดงความเป็นครอบครัวออกมา
และฉันเริ่มทำเพลงสนุก ใครๆ ว่ามันเป็นเพลงเศร้าเพียงเพราะเป็นเสียงเพลง
ของผู้หญิงซึ่งอยู่คนเดียว ผืนธรรมชาติ" คำพูดเจื่อน้ำเสียงเย้ย "มันไม่ใช่แค่ผืน
ธรรมชาติหรอกแต่มันสวนทางกับผู้คนรอบตัวที่ต่างพากันฉลองการสืบพันธุ์
แล้วส่งเสียงไชโยโห่ร้อง ฉันคิดอย่างที่คุณคิด หากลูกหมาสักตัวมาเลี้ยง เอาลูก
หมาเล็กๆ ข้างถนนที่ไม่มีคนเหลียวแลมาประคบประหงมเลี้ยงดูให้ข้าวน้ำ
ป้อนตัวเองว่าทำบุญแต่มันไม่ช่วยให้ดีขึ้นเพราะเวลาเราไปไหนๆ ด้วยกันคน
ที่รู้จักทักกันว่า...ดีแล้วไม่มีลูกนี่นะ เลี้ยงหมาจะได้ไม่เหงา เขามองหน้าลูก
หมาที่หัวเล็กกว่ากำปั้นแล้วมองหน้าที่กำลังรอยของฉันไม่มีใครพบความ
เมตตาหรอก เขาเพียงแต่คิดว่าผู้หญิงคนหนึ่งกำลังบำบัดความใคร่ในบทบาท
แม่กับสัตว์ที่ไม่รู้เตียงสาไร้นั่น"

"ฉันเกลียดแมวตาและคำปลอบโยนเหล่านั้นที่ทำเหมือนว่าต่างก็
เข้าใจฉันเสียเต็มประดา" ผู้หญิงส่งเสียงกระซก "ฉันต่างหากที่เข้าใจคนเหล่านี้
นั่นว่า ที่มีลูกกันเป็นครอกๆ เพราะไม่รู้จักเลี้ยงสัตว์ตกยากที่ไม่ใช่เลือดเนื้อ
เชื้อไขของตัวเอง รู้รักแต่ที่จะเลี้ยงผลิตผลจากเชื้อของตัวเองเท่านั้น...."

ติดสัด ดิฉัน ตุลาคม 2538

สุดกลืนมะลิ ต้มโคคาโคล่า มีบู๊ตต้าอยู่ในหัวใจ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หล่อนเอนกายทอดรับน้ำหนักร่างอุ่นที่ทับทาบมาบนตัวหล่อน ร่างซึ่งเคลื่อนไหวรุกเร้าอยู่ด้วยอารมณ์หนึ่งเป็นความอุ่นที่ نابลงตรงโน้นนี้ทั่วสรรพางค์ฝ่ายของหล่อน หล่อนหลุบตามองกลุ่มผมดำซึ่งคลุกเคล้าอยู่เหนือเนินอก แสงไฟจากโคมส่องสวยทำให้ผมเป็นมันวาวตรงโน้นนิด นี่น้อย เสียงหายใจหอบดังเร้าอยู่ในความเจียบ ด้วยรสแห่งสัมผัสหล่อนเผลอทรงรับเสียงแผ่วเป็นเสียงแหบเครือจางๆ อยู่ในความมืดทั่วๆ ห้องหับ พลังปรือตาจ้องอยู่ที่กลุ่มผมสีดำนุ่มๆ นั้น มันค่อยๆ เลื่อนตัวลงต่ำ แล้วโดยพลันหล่อนนึกเห็นกลุ่มสีดำคล้ายกันในวันเวลาหนึ่งที่ผ่านมากล้ายกัน...เป็นสีดำจุดใหญ่วางตำแหน่งจากตัวหล่อนไล่ไปเคลื่อนไหวอยู่ตรงหว่างขา ก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงนั้น

มืออุ่นผะผ่าวป้ายเปะปะไปตามช่วงล่างหล่อน ทำให้หล่อนเหี่ยยดตัวตึง ความรู้สึกหยุดนิ่ง แน่นแน่นอยู่แต่เพียงจุดเดียว อย่างกับทำสมาธิได้ที นิ่งเงียบราวกับไม่หายใจ เจ้าอารมณ์เร้านี้หากว่าไหลไปกับมันได้ละก็..หล่อนนึก รู้สึกปิดล้นปานว่า...เหมือนทานอาหารถูกปากได้รส อย่างอย่างไรเลย แค่ว่าได้แดดแรงอ้าวยามบ่ายเมื่อกระหายน้ำแล้วได้น้ำเย็นใสสักแก้วก็คล้ายๆ กัน

ฝ่ามืออุ่นไล้อยู่ตรงนั้น หล่อนรู้สึกโดยทันทีถึงอีกสัมผัสหนึ่งซึ่งแรงกว่าจากมือกระด้างในถุงมือบางบางสีขาวที่ล้วงควานอย่างไม่ปราณีปราศรัยในครั้งก่อนโน้น ความวาดไปในลีลาช่วงออกแซกก่อนลิเกลงโรงจะนั้น อย่างกับจะเอามันออกมาด้วยมือ ไม่ใช่ด้วยเครื่องมือซึ่งถูกสอตลอดเข้าตัวหลังจากนั้น...เป็นท่อนเล็กโครเมี่ยมมันวาวสวยถูกขุ่นให้เนื้อรอบนอกขยายออก ท่อเล็กกับเนื้อนุ่มบางนะ...เออ มันไม่เข้ากันเลยจริงๆ

หล่อนคลุกตัวให้เนื้อสัมผัสกับฟูกนุ่ม มันอบอุ่นนะเดี๋ยวนี๊ ขณะนี้อ่างน้อยหล่อนก็ไม่อยู่คนเดียว เหมือนวันหนึ่งยามโพล้เพล้ในบ้านหลังใหญ่ บนลานโดงกว้างที่แม่ไฟจากเพดานสูงก็ยังสาดแสงได้ไม่ทั่วจึงมีเพียงเงาจางๆ จากร่างของเด็กหญิงกับตุ๊กตาผ้าดอกเพื่อนเล่นทอดลงบนพื้นเป็นเพื่อนกัน ในวันที่ผู้ใหญ่ต่างก็มีธุระกันถ้วนหน้า อย่างไรนี่ก็อบอุ่นกว่ากันนัก หล่อนยิ้ม เบียดเคล้าร่างกับร่างชิ้นหนึ่งอย่างจะอ่อนหาความอบอุ่นที่ถ่ายทอดมาสู่กัน

เหวี่ยงเปียกชุ่มฟูกที่นอน ผ้าฝ้ายรองหลังหล่อนยับยู่ยี่ แต่ไหนเลยจะรู้สึกถึงรอยยับยิบใหญ่ให้ผิวหลังเนียนนั้นเจ็บ ในเมื่ออารมณ์กรุ่นอยู่อย่างนี้อ่างกับในครั้งหนึ่งซึ่งหล่อนมีเหวี่ยงชุ่มหลัง ไหล่ หน้าอกและทั้งที่ใส่เสื้อ ยังเปียกไปถึงผ้าปูเตียงขาวของสถานพยาบาล ผ้าคลุมที่นอนบางยับหลุดเลื่อนเมื่อหล่อนบิดตัวด้วยเจ็บปวดเสียดเพิ่มประดา เจ็บราว.....เออ..ราว เอ จะเหมือนรูไธหนึ่งบิดตัวชาวเร้าอยู่ อย่างนั้นหรือเปล่า งูนั้นถูกมัดตรงข้อหัวเล็กในตอนก่อนเริ่มลงมือ และที่ปลายข้อขาหล่อนถูกตรึงอยู่ด้วยแผ่นเหล็กงอรัดข้อเท้ายึดขาสองข้างให้กางไว้ หล่อนรู้สึกราวกับสัตว์ในโรงฆ่าจะนั้น งูนั้นถูกกรีดกระชากหนังจากด้านหัวไป หากหล่อน.....

หล่อนสะดุ้งเฮือก จิกสันเท้าอยู่บนที่นอนนุ่ม กดน้ำหนักลงที่ปลายข้อเท้า ตัวเกร็งเขม็งนั่งอยู่อึดใจในความมืดสี่เหลี่ยม รู้สึกราวถูกตรึงกางเขน กางแขนกดมือขยุ้มผ้าอย่างกับจะให้แหลกกันไป ขากางเหยียดเกร็งอยู่...ราวกับตะปุดดอกฝักลงบนเนื้อไม้แน่น แรกฝักตัวลงในระดับหนึ่งแล้วเขยิบลึกเข้า ลึกเข้า พักใหญ่ที่หล่อนไม่ขยับเขยื้อนได้ เหมือนหมอบเจ้าของกลุ่มผมดำผู้ยืนอยู่ตรงหน้าขา ผู้ค่อยๆ สอดแทงเหล็กแข็งลอดท่อเหล็กที่ค้างคาเปิดเนื้ออยู่เข้าไปสัมผัสกับสิ่งหนึ่งในช่องท้อง นึกถึงตรงนี้ หล่อนทะลึ่งตัวถีบจิกปลายเท้าดันตัวหนีขึ้นสูง แต่นายพรานตามรุกไล่ล่าไม่ลดละ แม้หล่อนจะขยุ้มเหยียดกางมือเท้าผลักดันให้ถัดสูงขึ้นก็ถูกกรุกหนักด้วยแรงกระหน่ำไล่หนี...ไล่...หนีไล่ เอือกสุดท้ายหล่อนงอขาถีบหลุมที่นอนสุดตัว แล้วก็รู้ว่สุดทางเมื่อหัวดันแผ่นแข็งของผนังผืนใหญ่ จนใจจบเกมไล่ล่าลงเพียงนี้ หอบหายใจหายคอไม่ทัน ได้แต่กลอกตาดูสิ้นหนทางเมื่อพรานบุกรุกเข้ากระหน่ำหนัก ราวกับแผ่นเหล็กแข็งมันวาวที่เคลื่อนไหววนอยู่ในช่องท้อง ขูด ขีด กวาดคว้านไปรอบๆ ตามแต่รัศมีวงกว้างจะอำนวยให้ กระแทกกระทั้นปั่นจ้วงโจมจนปวดร้าวนัก ปวดไปทั่วทุกอณูในช่องท้อง หากมีปวดแปลบเป็นพักๆ เมื่อเหล็กนั้นกระทุ้งโดนก้อนเนื้อในเป้าหมาย แปลบแปลบตรงนั้นตรงนี้ ถี่ขึ้น ถี่ขึ้น โอ๊ย...เสียงดังตะโกนก้องอยู่ใน

ความนึกคิด หล่อนกัดริมฝีปากตัว ไม่รู้สึกถึงเลือดเค็มที่ซึมไหล รู้แต่ว่าน้ำตาไหลรินพร่าพรายจนกลบตา เห็นแต่แสงไฟส่องปลายเท้าพร่าพรายกับกลุ่มผมดำของหมอบเคลื่อนไหวก้มเงยอยู่ตรงนั้น

จิตกระหวัดเห็นภาพมัวซ้อนแสงไฟพร่าขึ้นมาราวๆ เห็นเป็นเด็กหญิงตัวเล็กนั่งอยู่ข้างอ่างบัวน้ำใส ชะโงกมองเหนือน้ำก้มใช้นิ้วมือข้อมดสลบลอยน้ำขึ้นมادتิดนิ้วที่ละตัว เพียรเปาลมปากอุ่นแผ่วเบาหวังให้มดเล็กนั้นฟื้นตื่นคืนมาใหม่ ทำอยู่ตัวแล้วตัวเล่าป้ายแตะไว้ขอบอ่างแห้ง นั่งเฝ้าจุดเล็กเรียงแถวนั้นว่าจะเคลื่อนไหว จนแดดจ้าแสงแรง แสงไฟปลายเท้าถูกปรับทิศทางสวนสาดเข้าส่องหน้าทั้งขึ้นน้ำตา ขึ้นเหงื่อชุ่ม น้ำตารินไหลพรากอย่างนี้ หล่อนนึก เป็นเข้าหน้าหนาวที่หมอกลงจัด เสียงเด็กผู้หญิงคนเดิมสะอื้นให้นานแสนนาน บางครั้งดังปานว่าเจียนจะขาดใจ หากบางครั้งอ้อยส้อยเหมือนหยุดนิ่งเฝ้าอาลัยอาวรณ์ เสียงหมอบนพุ่มพ่าย่งยากใจในขณะเหล็กแทงยังกววนอยู่ในช่องท้องหล่อน อา...หล่อนนึกออกแล้ว นั่นเป็นสวนหลังบ้านบนเนินริมแม่น้ำใหญ่ เด็กหญิงยืนนั่งอยู่ข้างหลุมดินลึกใต้หมอกขาวแขวนโอบกอดร่างแข็งเกรอะเลือดแห้งกรังไว้แน่น เป็นร่างเจ้าหมาแสนรักที่เย็นชืดแข่งกับอากาศเย็นรอบตัว ร่างเล็กซุกอยู่ในอ้อมกอดเจ้าของเหมือนเมื่อเคยมา เรอบรรจงคุกเข่าวางเจ้าหมาลงหลุมลึก มือกำดอกแก้วขาวช่อใหญ่ที่เจ้าตัวเก็บมาด้วยทุกทุเลเพราะทั้งน้ำตากลับหน้า ทั้งไม่ยอมทิ้งร่างในอ้อมแขน ก้านแก้วจึงเป็นรอยฉีกขาดกลีบดอกหลุดแห้ว นั่นเป็นของขวัญสุดท้ายก่อนมือป้อมค่อยๆ กวาดดินดำสาดกลบทับ เสียงถอนหายใจเอือกจากหมอบปลายเตียง เยื่อโยงโย...หลุดขาดออกจากกันโดยหมดสิ้น

ร่างหนักซึ่งกดทับหล่อนอยู่ผละจากไป หล่อนเอียงหัวเข้าซุกหมอนนุ่ม กิริยาเหมือนทารกซุกหน้าข้างซอกคอแม่แล้วหลับตาอ่อนแอดับกันเขี้ยวเบาๆ ให้หลับนอนละนั้น หล่อนนึกรู้ในบัดนี้ ภายในอารมณ์โหมกระหน่ำ อุบัติได้ทั้งการเกิดและการทำลาย

มันเหมือนกับอ่านหนังสือจบเล่ม เหมือนเดินอยู่บนถนนกลางคืนหลังดูหนังดีรอบดึก เหมือนอะไรดี หล่อนพยายามนึกนอนนิ่งจมอยู่ในความโดดเดี่ยวซึ่งก่อตัวขึ้นจับพลัน หรีดตามองแสงสลัวข้างเตียง ที่จริงเหมือนวันที่หล่อนเดินออกมาจากสถานพยาบาลคนเดียวตอนบ่ายจัด รู้สึกถึงปัญหาที่มีอยู่นั้นหมดไป หากก็อ้างว้าง...หล่อนเผลอลูบเบาๆ ที่ท้อง รตราพลุกพล่านอากาศอบอ้าว หล่อนทรุดลงนั่งบนราวเตียงข้างป้ายรถประจำทางแลดูความเคลื่อนไหวรอบตัว เป็นความวุ่นวายของเมืองใหญ่ปัจจุบัน นึกอยู่ว่าจะเบียดตรดเมลักลับบ้านดี หรือเสียเงินเรียกแท็กซี่นั่งเจียบๆ ไปคนเดียวก่อนจะกลับไปพบหน้าใครๆ ที่บ้านทำตัวปกติเหมือนที่เคยมา

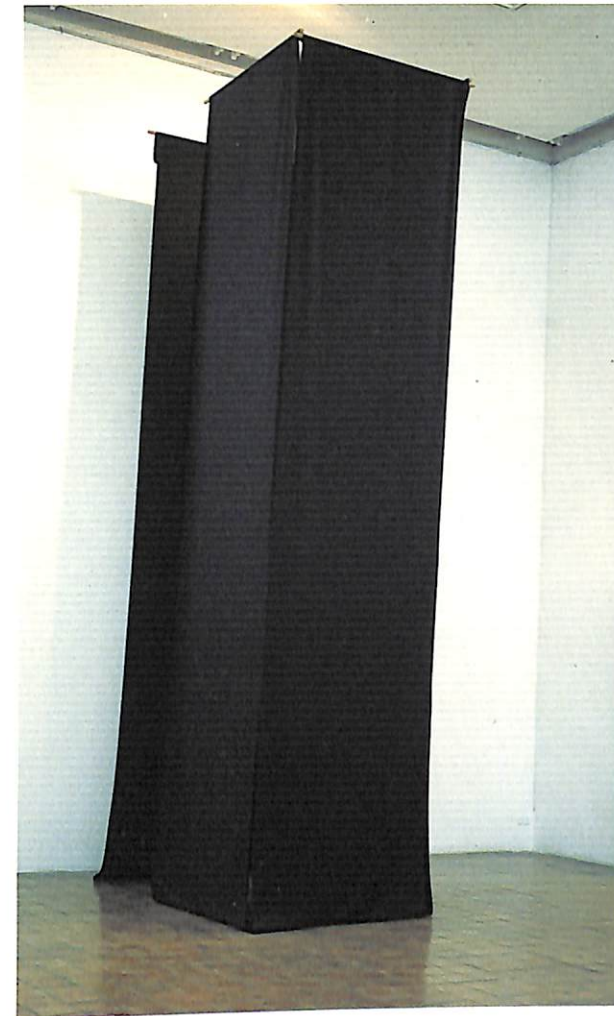
ก่อนหน้านี้หล่อนอยู่กับคำถามว่า แล้วจะทำอย่างไรดี ทำหรือไม่ทำ ถ้าไม่ แล้วพ่อแม่ญาติโยมใครต่อใครผู้โยงโยกับหล่อนจะเป็นอย่างไร ตัวหล่อนเองจะยังเป็นลูกที่ดี นักศึกษาผู้เรียนเก่งเรียนร้อย เป็นที่ชื่นชมของครูอาจารย์ เป็นผู้หญิงงดงามตามแบบเดิมอยู่อีกหรือเปล่า และถ้าหล่อนเป็นอะไรในทางตรงข้ามของที่กล่าวมา หล่อนจะเข้มแข็งเป็นแม่ที่ดีของลูกได้หรือ โดยเฉพาะลูกที่พ่อแม่เป็นผู้ใหญ่พออย่างน้อยก็ในความจริงวันนี้เป็นบทพิสูจน์เพราะหล่อนมาคนเดียว รับความเจ็บปวดแต่เพียงลำพัง และนั่งอยู่ตรงนี้กับปัญหาใหม่ซึ่งเกิดขึ้นกับผู้หญิงอย่างหล่อน ผู้หญิงผู้ไม่เคยมีเส้นทางของตัวเอง

นี่หล่อนจะทำอย่างไรกับชีวิตข้างหน้าซึ่งต้องเลือกอีกมากมาย ถ้าหล่อนจะทำไม่ถูกต้องตามเส้นทางดังตามของวัฒนธรรมความเชื่อได้ทั้งหมดในทุกช่วงตอนแห่งชีวิต หล่อนจะต้องทำร้ายความเป็นแม่ที่เพศหญิงทุกคนมีเพื่อลบจุดผิวนั้นอย่างวันนี้ด้วยหรือ ถ้าหล่อนจะไม่เดินตามชีวิตของประเพณีเสียทุกอย่างก้าว หล่อนต้องฝันทำร้ายศีลธรรมดังงามในตัวหล่อนด้วยหรือ...รถวิ่งผ่านไปเร็วๆ คว้นจากท่อไอเสียเป็นสีดำ

เด็กหญิงคนเดิมกลับมาในโน้มนึก ดากลมผมม้า ยืนอยู่ในแถวนักเรียนชั้นประถมเย็นวันศุกร์ พนมมือสวดมนต์ก้มหัวจรดหน้าผาก เสียงสวดมนต์ดังประสานแทรกเสียงก้องของเครื่องยนต์ในป้ายจัดวันหนึ่งของเมืองใหม่

ผลงาน 2537 - 2538
WORKS 1994 - 1995

Rama IX Art Museum Foundation

Prostitute's Room, 1994

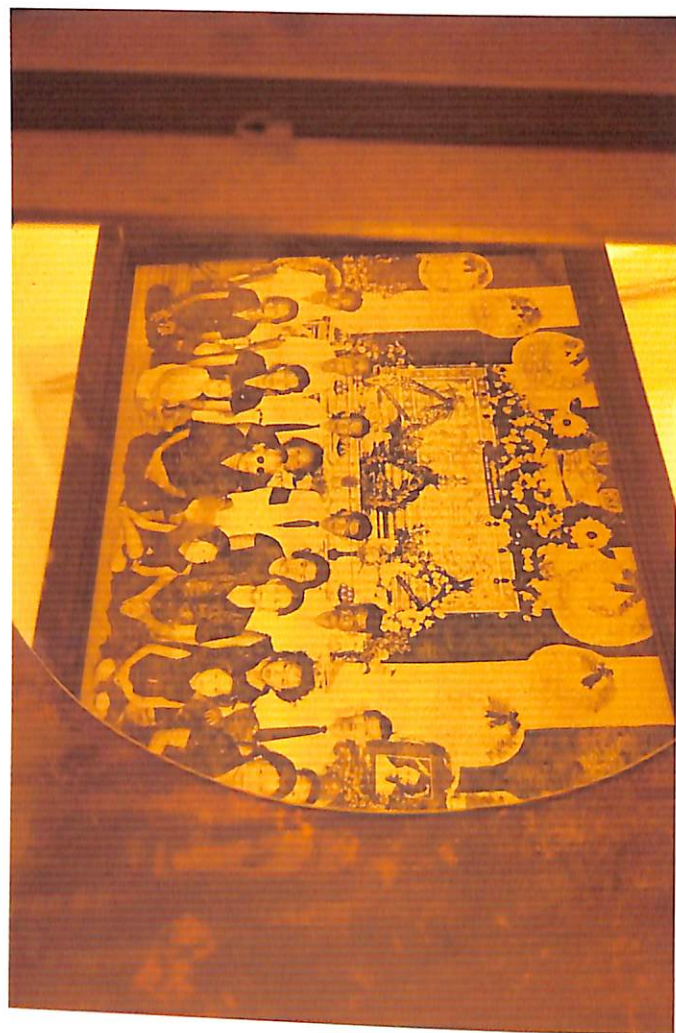

Rama IX Art Museum Foundation

Has Girl Lost Her Memmory?, 1994

The Dinner With Cancer, 1994

During The Time I Grew Up, I Found An Old Picture So Sweet, 1994

During The Time I Grew Up, I Found An Old Picture So Sweet, 1994